

Arrest

nr. 277 710 van 22 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 5 januari 2007 in het huwelijk met een Belgische, S.Z. Hij betrad op 8 juli 2007 het Belgische grondgebied en diende in functie van zijn Belgische echtgenote een aanvraag tot vestiging in. Hij werd op 7 april 2008 in het bevolkingsregister ingeschreven en verkreeg op 20 februari 2009 een F+ kaart.

1.2. Op 7 november 2008 scheidde verzoeker uit de echt. De echtscheiding van dit huwelijk werd in 2013 overgeschreven in de Belgische registers.

1.3. Op 3 mei 2015 verklaarde de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde het huwelijk nietig gezien dit een schijnhuwelijk uitmaakte.

1.4. De F-kaart van verzoeker werd ingetrokken op 26 november 2018.

1.5. Op 26 november 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven aan verzoeker.

1.6. Eveneens werd op 26 november 2018 een beslissing tot weigering van verblijf genomen ten aanzien van verzoekers nieuwe echtgenote die een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van verzoeker met wie ze gehuwd was.

1.7. Op 11 december 2020 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen. Deze aanvraag werd op 13 juli 2021 onontvankelijk bevonden. De beroepen die werden ingesteld tegen deze beslissing werden verworpen bij arrest nr. 264 151 van 24 november 2021 en bij arrest nr. 266 083 van 23 december 2021.

1.8. Verzoeker diende samen met zijn echtgenote op 11 december 2020 en op 8 juni 2021 aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. Deze aanvragen werden op 14 juni 2022 onontvankelijk bevonden. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 277 709 van 22 september 2022.

1.10. Op 14 juni 2022 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“De heer,

Naam, voornaam: [A.,M.]

geboortedatum: [...]1984

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Noord-Macedonië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 08.06.2021 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”

1.11. Op 14 juni 2022 trof verweerder tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de echtgenote van verzoekster en hun minderjarige kinderen. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 277 709 van 22 september 2022.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIËLE MOTIVERINGS-VERPLICHTING EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL”.

Hij betoogt als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende op 8 juni 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 14 juni 2022. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient in het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker (zijn private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95- 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaat-regel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderings-beslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker zijn persoonlijke situatie aangehaald, zoals dit ook blijkt uit de stukken uit het administratief dossier.

In het bijzonder wijst de verzoekende partij op zijn bijzonder lang verblijf in België, de langdurige periode dat hij een Belgisch verblijfsrecht had (gedurende een periode van meer dan 10 jaar), zijn binding met België en de situatie van zijn gezin, waaronder zijn twee minderjarige kinderen.

De vader van het gezin had eerder een relatie met mevrouw [S.Z.], van Belgische nationaliteit. Beide partners waren gehuwd te Veles (Macedonië) op 5 januari 2007. De heer [A.M.] kwam op basis van dit huwelijk naar België toe op 17 oktober 2007. Hij bewam vervolgens een inschrijving in het bevolkingsregister op 7 april 2008. Het huwelijk tussen beide partners hield geen stand. Een echtscheiding werd uitgesproken bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Veles (Macedonië) op 7 november 2008. Dit huwelijk werd vervolgens ook nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde.

De vader van het gezin had een langdurig verblijf in België. Hij werd uiteindelijk ambtshalve afgevoerd bij beslissing van 18 augustus 2014. Hij bewam echter opnieuw zijn verblijfsrecht. Het gezin van de heer [A.M.] vervoegde zich bij hem in België. Op 2 maart 2018 werd door mevrouw [A.G.] een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar echtgenoot, de heer [A.M.]. Deze aanvraag werd evenwel geweigerd door middel van een bijlage 14 omdat de referentiepersoon - haar echtgenoot - zijn verblijfsrecht in België was verloren. Tegen deze beslissing werd nog beroep aangetekend, maar dit beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 9 mei 2019.

Op 9 oktober 2018 werd beslist tot het voeren van een onderzoek naar behoud van het verblijfsrecht van de vader, nadat door de Dienst Vreemdelingenzaken kennis werd genomen van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde van 19 oktober 2017 (hetgeen bij verstek werd uitgesproken). Ten gevolge van dit onderzoek, verloor de heer [A.M.] zijn verblijfsrecht.

Verzoeker zou nu evenwel, gelet op de bestreden beslissing, genoodzaakt worden om België te verlaten, ondanks zijn bijzonder lang verblijf in België, de langdurige periode dat hij een Belgisch verblijfsrecht had (gedurende een periode van meer dan 10 jaar) en zijn binding met België.

De verzoekende partij behoort thans tot een gezin (moeder en vader) met twee minderjarige kinderen. De moeder van het gezin is mevrouw [A.G.], geboren [in] 1989 te Skopje, hebbende de nationaliteit van Noord-Macedonië, terwijl de vader van het gezin de heer AMZIU Muhamet is, geboren op 1 juni 1984 te Veles, hebbende de nationaliteit van Noord-Macedonië. Beide partners zijn getrouwd op 31 mei 2013.

Zij hebben twee minderjarige kinderen. [Ja.] werd geboren [in] 2018 te Aalst, doordat beide ouders toen reeds in België verbleven. Zij was nooit eerder verblijvende of woonachtig in Noord-Macedonië. [Ju.] werd geboren [in] 2015 te Skopje. Zij heeft de nationaliteit van Noord-Macedonië, hetgeen blijkt uit haar voorgebracht internationaal paspoort. Zij kwam met haar moeder naar België op 11 juli 2017 en verblijft derhalve, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, bijna vier jaar in België.

Beide kinderen zijn schoolgaand in de Sint Maarten Basisschool Moorselbaan te 9300 Aalst, Moorselbaan 128. Zij groeiden op in België. Zij hebben geen binding met Noord-Macedonië.

Het volledige gezin is verblijvende te 9300 Aalst, [...].

De vader van het gezin heeft een belangrijke rol binnen het gezin. Hij was onder meer werkzaam en zorgde op deze manier voor zowel zijn echtgenote als voor zijn kinderen. De leeftijd van de kinderen maakt dat zij in belangrijke mate afhankelijk zijn van hun ouders, zoals hun vader (verzoeker). Verzoeker heeft dan ook een belangrijke rol binnen het gezin, in het bijzonder naar zijn kinderen toe (zijn twee minderjarige dochters).

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de vader van het gezin genoodzaakt wordt om het grondgebied te verlaten, hetgeen een belangrijk impact heeft op het gezinsleven en de (primaire) belangen van de minderjarige kinderen. Hierdoor zou ook de minderjarige kinderen genoodzaakt worden om te verhuizen naar Noord-Macedonië om de gezinsbanden niet te laten doorbreken.

4. Desondanks de compleet verloren band met Noord-Macedonië en de bijzondere binding die verzoeker heeft met België, werd aan verzoeker een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten waarbij slechts werd overwogen dat verzoeker geen geldig verblijfsdocument heeft. Zijn persoonlijke situatie werd niet, dan wel onvoldoende, overwogen voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing.

Het blijkt hierom niet dat de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing een zorgvuldige belangenafweging (beoordeling) heeft gemaakt, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

5. In casu kan door verweerder niet worden verwezen naar de genomen beslissing van 14 juni 2022, waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk werd beoordeeld, om te stellen dat alsnog een beoordeling zou zijn gebeurd op basis van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet (gelet op de beschermde private belangen van verzoeker) voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaat-regel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld ten aanzien van de verwijderingsbeslissing.

Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Onder de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de private belangen van de verzoekende partij.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoeker, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zijn in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker moet terugkeren, na zijn verblijf in België, naar Noord-Macedonië na een zeer langdurige afwezigheid. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overname-overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zouden zijn. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat verzoeker het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Verzoeker dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen "buitengewone omstandigheden" zouden bestaan.

Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen.

De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van "buitengewone omstandigheden" (zie hierboven).

De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen "buitengewone omstandigheden" worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De private belangen van verzoeker dienen hierom een belangrijkere rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd als de op dezelfde dag getroffen en betekende beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard zou worden vernietigd (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.806). Dit heeft enkel tot gevolg dat een op illegale wijze in het Rijk verblijvende vreemdeling een openstaande aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen heeft, en niet meer dan dat. Dit beïnvloedt niet zijn illegale verblijfssituatie. Verzoeker kan ter ondersteuning van zijn betoog niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad die op een andere kwestie betrekking heeft. Het aangehaalde arrest van de Raad heeft immers betrekking op de gevolgen van een vernietiging van een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. Alleszins werd de in punt 1.9. bedoelde beslissing niet vernietigd.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt verweerder op om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het gezinsleven, het belang van het kind en de gezondheidstoestand. In het administratief dossier bevindt zich een nota met de volgende evaluatie in het licht van voormeld wetsartikel, waaruit blijkt dat verweerder is tegemoet gekomen aan de door deze bepaling opgelegde verplichting:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

1) Hoger belang van het kind:

hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar ze niet gescheiden worden van hun ouders en daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een spéciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

2) Gezin- en familieleden:

de bestaande gezinseenheid blijft behouden, daar geen enkel gezinslid over legaal verblijf beschikt. Ze tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.

3) Gezondheidstoestand: geen elementen”.

2.6. Alleszins kan de bestreden beslissing niet los worden gezien van de in punt 1.9. bedoelde beslissing, die samen met de bestreden beslissing werd getroffen en betekend. In deze beslissing werd zeer omstandig gemotiveerd aangaande de elementen betreffende verzoekers persoonlijke situatie en die van zijn gezinsleden die verzoeker samen met zijn echtgenote had aangehaald in de in punt 1.8. bedoelde aanvraag en die hij herhaalt in zijn verzoekschrift. De Raad ziet niet in waarom verweerder nog eens dezelfde motieven moet overnemen in het bevel om het grondgebied te verlaten of welk voordeel verzoeker hieruit zou halen. Verzoeker kent de motieven van de in punt 1.9. bedoelde beslissing vermits hij deze heeft aangevochten.

2.7. Verder benadrukt verzoeker zijn binding met België, zijn lang verblijf alhier en de compleet verloren band met Noord-Macedonië, maar in de in punt 1.9. bedoelde beslissing kan het volgende worden gelezen:

“Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij bij een terugkeer hun leven dat zij in België hebben opgebouwd, op educatief en sociaal vlak, zullen moeten achterlaten. We merken echter op dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat mijnheer in 2014 reeds de keuze heeft gemaakt om alles in België achter te laten en terug te keren naar zijn land van herkomst om daar tot 01.08.2016 te verblijven om voor familieleden aldaar te zorgen. Betrokkenen tonen niet aan waarom dit nu niet opnieuw mogelijk zou zijn.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat het gezin reeds langdurig in België zou verblijven, dat mijnheer hier een langdurig verblijf gekend zou hebben, dat zij een heel integratieparcours afgelegd zouden hebben, dat zij de facto reeds zouden deel uitmaken van het gemeenschapsleven conform de Belgische normen en waarden, dat betrokkenen zes getuigen-verklaringen voorleggen evenals de arbeidsovereenkomst dd.18.10.2017 van mijnheer en bijhorende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2.8. In de in punt 1.9 bedoelde beslissing werd zeer uitgebreid uiteengezet waarom de argumenten die werden ingeroepen met betrekking tot de minderjarige kinderen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing bevatte ook een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkenen beroepen zich tevens op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM

indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoon-lijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen op het Belgische grondgebied verblijven. De bestaande gezinseenheid met hun beide kinderen blijft volledig behouden aangezien geen enkel gezinslid beschikt over enig verblijfsrecht en zij allen gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij over een ruim familiaal netwerk beschikken in het land van herkomst waarmee zij regelmatige contacten onderhouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat mevrouw ter staving van haar sociale banden zes niet identificeerbare getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wat mijnheer betreft, mag aangenomen worden dat hij gezien zijn legale verblijf van 08.11.2007 tot 26.11.2018 (hoewel niet ononderbroken) wel degelijk banden heeft opgebouwd met België, niettegenstaande hij hiervan, bij huidige aanvraag 9bis, slechts zeer beperkte bewijzen voorlegt. Verder blijkt uit het administratief dossier dat redelijkerwijs mag aangenomen worden dat mijnheer nog hechte banden heeft met Noord-Macedonië. Zo blijkt hij minstens van 18.08.2014 tot 01.08.2016 naar Noord-Macedonië te zijn teruggekeerd om voor zijn vader en minderjarige broer te zorgen en dit ondanks het feit dat hij op dat ogenblik reeds meer dan zes jaar in België verbleef. Ook om te huwen met zijn huidige echtgenote keerde hij in 2013 terug naar Noord-Macedonië, ondanks zijn legaal verblijf in België. Betrokkene heeft dus wel degelijk nog sterke banden met het land van herkomst ondanks zijn legale verblijf in België. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2.9. Verzoeker kan gelet op al het voormelde dan ook niet dienstig opwerpen dat zijn persoonlijke situatie “niet, dan wel onvoldoende overwogen [werd] voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing”, of dat er geen zorgvuldige afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschied. Verzoeker kan aan de geciteerde overwegingen geen afbreuk doen door opnieuw te wijzen op dezelfde reeds beoordeelde elementen en door zijn theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM.

2.10. Verzoeker betoogt dat de in punt 1.9. bedoelde beslissing niet te vereenzelvigen valt met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dat de motivering ervan niet automatisch kan worden doorgetrokken naar het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij benadrukt dat de finaliteit van de twee beslissingen verschillend is en dat een aparte motivering is vereist. Verzoeker zoekt spijkers op laag water (cf. RvS 4 januari 2016, nr. 11.698 (c)). Er kan niet worden ontkend dat in de in punt 1.9. bedoelde beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen betreffende zijn privésituatie en zijn gezinsleven, waaronder twee minderjarigen, geen buitengewone omstandigheden zijn die toelaten dat hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen in België indient. Dit impliceert een terugkeer naar het herkomstland. Er is dan ook geen reden om in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat net dergelijke terugkeerverplichting ook effectief oplegt, nogmaals te motiveren over deze elementen.

2.11. Gelet op de in punt 1.11. vermelde beslissing kan verzoeker niet dienstig opwerpen dat hij als vader van het gezin wordt genoodzaakt het grondgebied te verlaten en dat dit een belangrijke impact heeft op het gezinsleven en de primaire belangen van de minderjarige kinderen die dan ook zouden worden genoodzaakt om België te verlaten om de gezinsbanden niet te doorbreken. Immers moeten ook de echtgenote en de minderjarige kinderen het land verlaten door de in punt 1.11. bedoelde beslissing. De hogervermelde nota in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelde dan ook terecht: “2) *Gezin- en familieleven: de bestaande gezinseenheid blijft behouden, daar geen enkel gezinslid over legaal verblijf beschikt*”.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Derhalve is het enig middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA